

Kiertokatsaus

JÄRJESTÖTOIMINTA JA KÄYTTÖTOIMINTA.

Lehtemme tämän vuoden ensimmäisessä numerossa puhuimme järjestöemme tilanteesta sen yleisiin kehityspiirteisiin nähden ja niihin saavutuksiin nähden, mitä meidän liikkeemme suomalaisena työväenliikkeenä on saavuttanut muitten tämän maan suomalaisten lentojen rinnalla. Syylläkin saatoimme silloin tyydytyksellä viitata järjestöemme kasvuun viimeisten vuosien aikana ja siihen varmennuneeseen asemaan, jonka se on saavuttanut toimintansa eri alioilla.

Vastakohtaksi tälle valoisalle puolelle voimme nyt asettaa järjestöemme keskuudessa viime aikoina täyteen kukkaan puhjonneet ailaavat ristiriitaisuudet, jotka saavuttivat kiehumapisteensä äskettäin pidetyssä keskipöytäkokouksessa.

Kuten lukijollemme on tunnettu, on ristiriidan pohjana se selkeä, että eräs osa järjestöemme jäseniä syyttää toista osaa tullut sellaiseen käsitukseen, että puolueemme "johto" ja etenkin sanomalehdistö yleensä on sellainen henkilöitten käsissä, jotka mielipiteiltään ovat liian vanhoillisia ja jotka estävät joitainkin "pohjajoukkoiksi" kutsuttujen ainesten pääsemistä valittamaan puolueen sisäissä vallankumouksellista henkeä. Nämä järjestöemme jäsenet pitävät pyhänsä uskonkappaleenaan siitä, että nuo "johtajat" eivät pysty tukkimaan "pohjajoukkojen" käsitäyksiä, vieläpä tietoisesti eivät halua sitä tehdä. Vieläpä he väittävät, että nämä "vanhoilliset johtajat" ovat vuosien varrella saaneet useimmissa osastoissa puolelleen jonkun luotettavan "kängin", josta on sitten muodostettu "maailma", jolla nyt estetään "pohjajoukkojen" oikeuksiinsa pääseminen.

Välitteet, kuten näemme, eivät ole yleiseen luonteeseensa nähden uutukaisuudella piilatut. Sellaisia välitteitä on pitkin työväenliikkeen historiaa esitetty uudelleen ja uudelleen. Meidän aikamme ne ovat erikoinen ominaisia n. s. yndikalistisille käsitteyksikannolle, jotka tällaiselta välittelä lähtien joutuvat tykkäänään kieltämään edustuksellisen toimintamuodon tarpeellisuuden järjestäytäneessä liikkeessä, ja haluavat palata takaisin primitiiviseen, n. s. välittömään kansanvaltaan, missä kaikista pienemmistäkin asioista päätetään välittömästi joukolla, antamatta minkäänlaisia toimintavaltuuksia valituille toimikunnille ja edustajille.

Näin pitkälle teoriat eivät toki ole kehittyneet meidän suomalaisten keskuudessa. Mutta sitä suuremmassa määrässä valtaa järjestöämme vanhoilleksi syyttäviä tovereita se pyhä usko, että he ovat erikoisesti kutsutut pelastamaan järjestöämme heidän kuvittelemastaan alennustilasta, joka heidän mielestään helpoimmin käy päinsä siten, että jollakin yllätyksellä, "maailmatoiminnalla" järjestetään laaja oppositioitiin järjestöemme sanomalehtitoimittajia ja toimittajia vastaan ja saadaan puolueen organit tuon joukon käsiin. Aiken paljastunut järjestelmälliseksi toiminnaksi ajottu yritys rakentaa valloituskonelasto järjestöemme sisäissä, lienee kuvaavin ilmaus tällaisista harrastuksista.

Seuraavassa katsukseen osassa tarkemmin katsoimme missä määrin näillä tovereilla on syytä uskoa järjestöemme toimintaa "vanhoilleksi", "keltaiseksi" y. m. Tässä kajoimme asian eräiseen toiseen puoleen, joka on alvan riippumaton niistä syis-

tä, jotka mahdollisesti ovat johtaneet noita tovereitamme epäilyttävin hommilnsa, ja joka samalla muodostaa kysymyksen itse tytimeen.

Järjestöemme rakenne on täysin kansanvaltainen. Jokaisessa osastossa on jokaisella jäsenellä vapaa puheoikeus. Jokaisella on tilaisuus valkuttaa asioitteen menoon. Kaikki meidän toimikuntamme ja niiden jäsenet ovat jäsenen kontrollin alla. Tämä kontrolli ilmenee kunakin aikana siten, että kukin jäsen osastonsa kautta voi esittää muistutuksia toiminnan ilmauksila vastaan ja jäsenistö, jos haluaa, voi niiden johdosta ryhtyä millänsin toimenpiteisiin se haluaa. Tämän lisäksi pidetään juuri niissä järjestöemme osissa, joita enintään on syytetty vanhoillisuudesta, tiheästi edustajakokouksia, ja niissä koko toiminta joutuu tarkkaimmaksi ja arvostelun alaiseksi. Jos väärinkäytöksiä tapahtuu, niin ne oikeastaan. Näin ollen ei luultu mitään mahdollisuuksia löytyvän minkäänlaisena järjestöemme yleisten organien toimintaan, joka ei ole sopuoinnussa järjestön jäsenistön enemmistön kanssa.

Aivan samoin on asianlaita sanomalehtiemme kanssa. Ne nimellisesti ovat tosin osakeyhtiöitten omistamia, mutta nämä osakeyhtiöt tosiasiallisesti ovat sama yhteisö kuin itse järjestöemme. Niihdenkin yli lakkaamatta vallitsee jäsenistön kontrolli.

Kun näin on asianlaita, niin etköhän voitaisi sääntönä pitää sitä selkeää, että kaikki puolueemme organit yleensä edustavat sitä, mitä heiltä lähinnä määräävä enemmistö haluaa tahi sallii, jos tällä enemmistöllä nim. on kaikkia järjestöemme edellyttämää teknillisiä tilaisuuksila ilmituoda käsitteyksikantansa. Muuilaista määräämisvaltaa ei sosialistinen liike voi tunnustaa. Voidaanhan olettaa, että viisellä toimintavaltuudella varustetut toimihenkilöt voivat käyttää valtaansa väärin ja toimia vastoin enemmistön todellista tahtoa. Mutta so voi tapahtua joko vain ilmapäheesti ja korjautuu helposti, kuten monet järjestömeikin kokemukset selvästi ovat osoittaneet, — tahi sitten se voi tapahtua sillä edellytyksellä että kontrolleraava jäsenistö on niin tietämätöntä, että se ei ollenkaan kykene asioitteen valvomaan.

Jos siis sanotaan, että järjestöämme ilmenevä enemmistökonta ei ole todellisen enemmistön lukema, niin sellainen väite on ankaa syytöä koko järjestöä vastaan. Me varmaasi uskomme, että sellainen syytös on aiheeton ja alempana tarkemmin valaisemme tätä selkeää. Mutta jos herkeksi oletatsetkin, että se ei ole aiheeton, niin muutatako se asiantilaa? Meidän on otettava järjestöemme sellaisena kuin se enemmistönsä nähtäen on. Jos me yleensä lähdemme tunnustamaan sitä filosofiaa, jolla lepää tuon "tallstelevan vähemmistöemme" ajatusmeininki ja joka edelläolevan perusteella voitaisiin sisällyttää seuraavaan käsitteeseen: "järjestön enemmistö on huonojen palmenten käsissä ja jäsenistö on niin tyhmää, että se ei sitä huomaa, jonka vuoksi meidän, vaikka olemmekin vähemmistö, tulee "parempina köyhälistön edustajina" valtaamaan valta pois noista huonoista paimenista ja itse paremmin palmentaa tuota tietämätöntä joukkoa" — Jos me asettomme sellaisen filosofian kannalle, niin parasta on, että heitämme nurkkaan kaikki sosialistiset periaatteemme ja materiaalistiset historiantähtäyksemme. Ilman niitä

voimme vapaammin toimia järjestöimme keskuudessa rakentamalla maasiltoja ja heittämillä koko järjestöimme rakenteen keinotulopolitiikkaan aittarille.

Tämä asian puoli on se, mikä mielestämme näissä suuntaridoissamme on pääasia. Järjestössämme vallitsee ilian vähän puoluekuria, ilian vähän sen periaatteen tunnustamista, että köyhällistöihkessää määrää joukon enemmistö sellaisena kun se enemmistö kulloinkin on. Eri mieltä olevilta ei järjestö kiellä eri mielipitelten esittämistilaisuutta. Heillä on täysi mahdollisuus asettaa omat erikoiskäsityksensä, jos heillä sellaista on, jäsenistön arvostelu-kyvyyn vaakaaludalle. Jos he vakutuksellensa ja käsityksellensä voivat kerätä todennäköisyyden ja pätevyuden tukea, ja sillä lailla pääsevät enemmistöksi käsityksillään, niin — all right, — se on oikeata joukkotolmintaa ja roolit vähemmistön ja enemmistön välillä puuttuvat. Mutta väkivaltainen, salainen valloituspolitiikka on järjestöimme perustettujen katkaisenista, hajanaisuuden ja epäluuloisuuden synnyttämiä, joka ei voi muuta kuin vahingoittaa meitä. Sitä se on, olivatta sen tarkotukset millaiset hyvänsä.

On pidettävä keskipiirin kokouksen suurimpana erehdyksenä sitä seikkaa, että se antoi sympatiunsa salaisella tavalla asiantaan avajien harastuksia kohtaan johtaa itsensä siihenkin, että se antoi sinunauksen sille tavallekin, mikä tuossa pelastustyössä otettiin käytäntöön. Se koetti lauhduttaa puheenalaisen salaisen toiminnan ikeää luonnetta seiltään, että muka järjestöimme enemmistö on johdettu samallaisen toiminnan avulla. Näin siellä katsottiin olevansa oikeutettuja lausumaan, va'kka sellaisille umpimähkään helteytyille väittelle ei voi tu esittää mitään muuta tukea kuin josakin erikoistapauksessa, nim. Negaunen jutussa, jonkun siellä husoneen sankarin kirjeenvaihdon, jolla hän omiin päin koetti saada itselleen ja astialleen kannatusta. Mutta samaan luokkaan asetettiin sekin seikka, että Itäpiirin Järjestö viime vuonna velvoitti piirikomiteansa valvomaan päätösmikuntlemme vaalia, ja parhaan harkintansa mukaan sekä jäsenistön kontrollin alaisena julkisesti suosittelemaan toimikuntlemme ehdokkaita, jotta järjestöissä noudatettaisiin niitä menettelytapoja, mitkä idässä olevat joukot Järjestyneellä tavalla olivat omaksuneet omikseen. Näin kuin jokainen ymmärtää, on tämä jälkimmäinen tapaus jotakin aivan toista, kuin salaista runnauopolitiikkaa. Se on kaikessa Järjestyneessä toiminnassa hyväksytyt tapa eikä mitään maasiltoimintaa. Jokainen jäsen on oikeutettu esittämään mielestäänsä parhaista ehdokkaita johonkin toimeen ja piti-ri järjestö sitä suuremmalla syyllä voi velvoittaa sitä edustavaa toimikuntaa piiri-järjestön puolesta niin tekemään. Jos Järjestö sitten yleisesti noudattaa tällaista ohjetta, niin se tapahtuu ei suinkaan sen vuoksi, että sokeasti uskotaan auktoriteetteihin, vaan sen vuoksi, että Järjestö luottaa, että toimikuntansa huolella suorittaa sen tehtävän, mikä sille järjestö puolesta on annettu. Jos toimikunta sitä ei tee, niin joutuu se vastuunalaiseksi siitä. Itäpiirin kokous hyväksyi toimikuntansa "agiteerausken" toimeenpanevan komitean vaaleissa ja olihan se jo aikaisemmin valtuutanut sen niin tekemään. Tällainen on jotakin aivan toista kuin joitteenkin kontroleeraamattomien yksilöitten maanalaiset pyrkimykset saada jäsenistö mielä keinolla millä hyvänsä kääntymään jonkun harastuksen puolelle. Salaiseen agitatorin sisältyä aina myös sellaisilla asella agitatorin har-

joittaminen, joihin ei voi toiselta puolelta mitään valastusta antaa, koska salassa esitettyjä perusteita ei voi koptien ulkopuolella oleva lähtee arvostelemaan. Siinäpä on se suuri ero, joka pitäisi jokaisen viastui ottaa huomioonnsaa.

RISTIRIITOJEN SYYT. Edellä käsitetyllä kysymyksellä on huomi-oonotettavana sekin seikka, onko todellakin aihetta sanoa, että järjestöimme "Johdossa" ilmenee sellaista vanhoillisuutta, joka on ristiriidassa luokkatalstelun vaatimusten kanssa ja joka voisi sellittää sitä "nyhää vihaa", millä jotkut järjestöimme etupäässä nuoremmat jäsenet hyökkäävät järjestön toimintaa vastaan.

Parhaallakaan tahdolla ei voi sanoa, että tämä näin syyttävä vähemmistö koskaan olisi esittänyt päteviä todistuksia syytelleen. Keskipiirin kokouksella esittivät jotkut toverit erään "asiakirjan", johon he koettivat sisällyttää jonkinlaisen selostuksen siitä, mitä he katsovat järjestöissä olevan epäkohtia. Tämän aslakirjan merkillinen puoli on siinä, että sen kirjoittajat katsovat tarpeelliseksi esittää erikoisesti ominaan sellaisia "oskonkappaleita", joita ei kukaan ole pannut kysymyksen alaiseksi-kaan. Sen ohella ne tuovat esin joitakin paljon kulutettuja, kaavamaisia väittöitä niistä erikoisalnelista, mistä sosialistinen jäsenistö heidän mielestään muodostuu ja jotka väitteet otamme erikseen tarkastettavaksemme Säkenien ensi numerossa sen kirjoituksen yhteydessä, jossa tulemme vaa- taamaan tässä ja edellisessä numerossa julkaistuu Frank Bohnin kirjoitukseen "Keakiluokka ja progressivismi". Tällä kertaa emme halua kajota mainittuun kirjoitukseen muulla tavalla kuin että julkaiksemme sen pääkohdat tässä alempana. Vastapainoksi siinä esitetyille asioille, sopii samalla julkaista eräs huomiota ansaitseva kirjoitus, joka käskettiin palnatettiin Raivaajassa loppulausuntona erälle Järjestöimme ristiriitoja käsittelevälle artikkelisarjalle.

Se keskipiirin edustajakokouksessa luettu aslakirja kuului pääkohdissaan seuraavasti:

LUOKKAVASTAKOHDAT

Kapitalistinen yhteiskunta jakaantuu luokkiin. Luokkiin jakaantumisen määrää se, missä suhteessa ihmiset ovat tuotantoon ja millä tavalla he pääsevät osalliseksi tuotteitten jaosta. Tuotannossa ja jaossa vallitseva ristiriita johdattaa luokkien välisten ristiriitojen käsitteymisen, luokkataistelun ja on siitä välttämättömänä seurauksena vallankumous, jonka panee toimeen se luokka, jonka harteilla yhteiskunnallinen tuotanto lepää ja se on palkkaköyhällistö, suurteollisuuden palveluksessa oleva työväenluokka.

Päisi työväenluokkaa ja suurkapitalistiluokkaa ilmenee nykyisessä yhteiskunnassa laaja pikkuporvaristo, ja me väitämme, ettei tämä tuotannollisuuden eriarvoisuuden tähden voi tulla kumoukselliseksi eikä palkkatyöläisten riveissä vilpittömästi taistelijaksi en-

nen kuin se tuotannollisen kehityksen pakosta on menettänyt kaiken itsenäisyytensä ja etuoikeutensa palkkaköyhälistöön nähden ja ettei tämä luokkaa niin ollen ole mistään merkityksestä köyhälistön liikkeen edistämiseksi, vaan kylläkin sen vastustamiselle.

Tätä vastaan esitetään huomattujen suomalaisten sosialistien taholta vastaväitteitä miltei jokaisessa Työmiehen ja muidenkin lehtien numeroissa ja on mm. toimittaja Hiltunen viime kesänä julkaisemissaan artikkeleissa väittänyt tämänlaista käsitystä syndikalismiksi.

Mikä on työväenluokka?

Työväenluokan nykyisessä yhteiskunnassa muodostavat palkkatyöläiset — köyhälistö, joka on irtautunut työvälineistään ja jonka täytyy myydä työvoimansa työmarkkinolla teollisuuden palvelukseen elääksensä.

Työväen luokka jakaantuu eri ryhmiin, kuten suurteollisuustyöläisiin, ammattilaisiin, palvelijoihin, kuleksiiviin ammatittomiin työläisiin ym.

Täten tuotannollisten olojen perusteella jakaantuneena ei työväenluokkaan kuuluvien eri ryhmien yhteiskunta- ja maailmankatsomus tietystikään voi olla samanlainen. Suurteollisuustyöläisten maailmankatsomus on monessa suhteessa erilainen ammattilaisien tai kuleksivan ammatittoman työläisen. Tuotannollinen ja sille perustunut yhteiskunnallinen elämä on synnyttänyt kustakin eri työtätekevien ryhmässä erilaisia katsomuksia yhteiskunnallisista ilmiöistä ja tapahtumista.

Me väitämme, että suurteollisuustyöväestö on työväenluokan ryhmä, joka teollisen kehityksen pakosta lisääntyy nopeasti lukumäärältään, merkitykseltään, tiedoiltaan ja niiden perusteella järjestyy. Edelleen väitämme, että se on ainoa todellisesti ukmouksellinen ja edistysmielinen osa työväenluokasta ja samoin myöskin sosialistipuolueessa ja että tämä ryhmä näin ollen tulee valtavimmaksi ryhmäksi — perusjoukoksi sosialistipuolueessa, ja edelleen väitämme, että ammattityöväestö on häviävä ja taantumuksellinen ryhmä ja että sen maailmankatsomus on tuomittu kuolemaan.

Revisionistit eivät sallisi tehdä mitään erittelyä siinä mitkä yhteiskuntaryhmät muodostavat varsinaisen köyhälistöluokan, eikä ensinkään sitä, mitkä ryhmät muodostavat perusjoukon sosialistipuolueessa. He ovat tuontuotakin koettaneet selittää, ettei mitään n. k. pohjajoukkoa ole olemassa, vaan

että työväenluokkaan kuuluvat ovat kaikki samanlaisella katsomuksella varustettu. Viittaamme tässä vain T. Hiltunen artikkeleihin "Olemmekohan selvillä vesillä", ja moniin muihin Työmiehen kirjoituksiin, joita he ovat kyhänneet.

Sosialistipuolue

Väitämme, että sosialistipuolueen tulee perustautua suurteollisuustyöväestölle ja että tämä työtätekevien osa muodostaa sen alueen, josta sosialistipuolueen tulee koota jäsenensä ja että nämä työläiset yhteiskunnallisen asemansa, voimiensa ja merkityksensä tähden yksin kykenevät kukistamaan nykyisen riistojärjestelmän.

Milwaukeen sosialistit huusivat vaaleissaan hävittyään; enemmän agitatoria pikkuporvariston keskuuteen, ja tämä virhe ei ole virhe niiden suomalaisten sosialistienkaan mielestä, jotka selittävät köyhälistöön kuuluvaksi kaiken maailman väen ja jotka luulevat pikkuporvariston olevan kumouksellisen kapitalismin vastaan koko sen laajuudessa ja sellaisen palkkaköyhälistön vertaisen sosialistisessä liikkeessä. Olemme sitä mieltä, että jos puolueemme koettaa haalata riveihinsä kaiken maailman pikkuporvariston sekalaisine harrastuksineen, niin puolue lakkaa olemasta köyhälistöpuolue ja tulee kysymyksessä olevien pikkuporvarien puolueeksi sikäli kuin ne saavat puolueen sisällä merkitseviä asemia. Tämä johdattaa luokkavastakohtien himmenemisen ja käytännössä siihen, että tällaisista aineksista tulevat, pääs tyään edustamaan puoluetta johonkin virkapaikkaan, kieltäytyvät noudattamasta puolueen tahtoa ja menettelevät omien mielipiteittensä mukaan. Esimerkkinä siitä on Duncan Buttessa ja Schennectadyssa Lunn, joka nimitti kaupungin töitten tarkastajaksi henkilön sillä perusteella, että tämä kävi uskollisesti hänen kirkossaan. (New York Call'in numero 41, 1914.)

Kapitalismi yhdistää

Väitämme, että kapitalistinen tuotantotapa välttämättömyydellä yhdistää ja kokoo työväenluokan keskuudessa ilmenevät eri ryhmät, erilaisista asemista tulevat työläiset ja eri kansallisuudet, tulivatpa ne minkälaisesta maasta ja minkälaisista oloista tahansa ja pakottaa kaikki nämä yhtenäiseen taisteluun kapitalismin vastaan.

Tätä vastaan on asettunut mm. Rai-vaaja. Raivaaja sanoo:

“Työväenluokka teollisuuden palveluksessa on enemmässä tai vähemmässä määrässä hajanainen kokoomus. Tämä hajanaisuus säilyy niinkauan kuin palkkajärjestelmä on olemassa. Suurteollisuus kyllä hävittää ja heikentää niitä ristiriitoja, jotka me tunnemme ammattien aikakaudelta, mutta se luo joukon uusia ristiriitoja ja **enemmän vaikuttavia ristiriitoja** työväenluokan yhtenäisyyden tielle kuin mitä olivat nuo mainitut aikasemmat ristiriidat taloudellisessa taistelussa.

Nämä ristiriidat näkyvät erittäin selvinä Amerikan teollisuustyöväestön keskuudessa. Suunnaton, kansainvälisen kapitalismin aiheuttama kansainvaellus heittää Amerikan teollisuuden palvelukseen kaiken maailman rotuja ja kansallisuuksia, jotka sulavat yhteisymmärrykseen lakkotaistelutapauksissa enemmän tilapäisesti kuin vakituisesti — vain tapauksissa, joissa olosuhteitten puristus koskee kaikkia kansallisuuksia “heitä paikalla” henkeä uhkaavasti. Näissä tapauksissa tapahtuu samantapainen sulaminen kuin uppoavassa laivassa, jossa matkustaa ensimmäisen, toisen ja kolmannen luokan matkustajia. Upoamisen hetkellä on havaittavissa jonkinlainen luokkien toisiinsa sulautuminen, kuten tunne- taan.

Kansalliset ristiriidat, sikäli kuin ne tulevat eri kansallisuuksien edustukselle samassa teollisuuskaupungissa ja samalla teollisuusalalla näkymään, säilyvät aina siihen asti kuin eri kansallisuuksia Amerikassa on olemassa. Niiden luonnollinen sulautuminen varsi- tercella. Tämä tilanne pikemminkin on kärjistyksessä, sillä on ainoastaan ajan kysymys se, jolloin Amerikan portit avaantuvat Aasialaisille roduille ja kansallisuuksille.

Eri kansallisuudet, kuten jo mainittiin, sulautuvat lakkotaisteluissa hie- man yhtenäiseksi, mutta kun taistelu on ohi, vetäyntyvät kukin kansallisuus omaan nurkkaansa, jota todistaa monet esimerkit. Ainoastaan muutamat valistuneimmat yksilöt kustakin kansallisuudesta voivat pitää yllä laihaa yhteyttä.”

Tämä Raivaajan käsitys hyväksytään keskipiirissä asemaltaan vaikuttavassa osassa.

Edelleen väitämme, että jos tämä Raivaajan katsomus olisi oikea ei työväenluokka olisi saavuttanut sitä voittoa asemaa, joka sillä jo on, eikä työväenluokka tämän katsomuksen perusteella koskaan voisi vapautua kapitalistisesta riistosta. Tällaisen käsi-

tyksen väitämme olevan ehta porvarilisen.

Kapitalistisen tuotantotavan tekniikka

Väitämme, että työväenluokan vapautuminen voi tapahtua ainoastaan kehittyneellä kapitalistisella aikakaudella ja että työväenluokan vapautumisen ehtona on korkealle kehittynyt tekniikka ja että se yhdistää ja tasoittaa työläisten keskuudessa ilmenevät erilaisista lähteistä perityt maailmankatsomukset, opit ja harrastukset ja tulee sen kautta olemaan valistavana ja kohottavana voimana työväenluokalle.

Edelleen väitämme, että ne, jotka sattuvat tätä vastustamaan, poikkeavat pois materialistisen maailmankatsomuksen piiristä ja sen kautta sekoittavat sosialismin perusperiaatteita ja antavat tukea kaikenlaisille pikkuporvarillisille haaveille keskuudessamme. Tähän syntiin tekevät itsensä vika- pääksi niukään huomattut suomalaiset sosialistit ja on tämä kysymys erimielisyyksiemme yhtenä huomattuna perusteena.

Valtion omistus

Väitämme, että radikaalisen porvariston keskuudessa ilmenevä harrastus valtion omistuksen laajentamiseen ei merkitse sosialismia, vaan valtio kapitalismia, työväenluokka sosialistipuolueessa pyrki yhteiskunnalliseen omistukseen, mutta täydellisesti me eroamme porvareista siinä, että meidän, onnenkuin voimme hyötyä valtion omistuksesta tai sen omistuksen laajentamisesta täytyy kontrolloerata valtio edustajiemme ja virkailijaimme kautta, jotka valtion omaisuuksia tai sen tuotantoa johtavat. Työväenluokka voi hyötyä valtion omistuksen laajentamisesta vaan sikäli, mikäli se kykenee itsenäisen luokkapolitiikan kautta valloittamaan nykyisiä valtiollisia asemia. Täten kaiken yhteisomistuksesta hyötymisen ehtona on työväenluokan oma voima ja sen toiminta.

Pidämme täydellisesti harhaan johtavana sitä sosialistienkin keskuudessa laajalla olevaa käsitystä, että porvaristo muka yhteisomistuksen laajentamisyrittämissään tekisi aineellista ja tarkoituksellista palvelusta työväenluokalle ja että se muka antaisi sosialisteja kapitalistisen järjestelmän kukistamisessa tai että tämänlainen porvariston keskuudesta lähtenyt harras-

tus olisi merkinä luokkavastakohtien lieventymiselle. Mitään sellaista ei tämä porvariston pyrkimys sisällä. Vaan se sisältää kapitalistisen järjestelmän panssarioimisyriksen. Me käsitämme, että valtiokapitalismi on kapitalistisen tuotantotavan välttämätön aste ja palvelee työväenluokkaa ainoastaan siten, että sen kautta tulee osotetuksi työväenluokalle valtiovallan valtaamisen välttämättömyys.

Suhtautumisemme taloudellisiin järjestöihin

Me väitämme, että puolueemme vanhoillisen siiven edustajat julkisilla puheillaan ja sanomalehtikirjoituksillaan suhtautuessaan taloudellisiin järjestöihin ovat monetelleet tavalla, joka on ollut vastaista puolueemme periaatteitten hengelle ja hyväksytyille päätöksille. Erityisellä innolla ovat he mustanneet ja lietsoneet ennakkoluuloja, vihaa ja katkeruutta I. W. W. liittoa vastaan. He eivät ole yrittäneetkään syventyä tutkimaan ja selittämään niitä taloudellisia syitä, mitkä ovat aiheuttaneet tuon järjestön syntyminen ja ovat olleet sen elämisen ehtona.

Käsitäten, että sosialistisen sanomalehdistön tulee ilman ennakkoluuloja tutkia ja lausua mielipiteensä kaikista poliittisista ja taloudellisista ilmiöistä, me väitämme, että I. W. W. oli suoranaisten ja oikeutettujen tulos siitä ammattilypeydestä ja ammatillisesta luotuneisuudesta, johon yhtyi järjestyneen työväestön keskuudessa vallinnut kansallinen amerikkalaisylypeys.

Tämä epäkohta oli puolestaan tulos siitä, että ammatillisessa työväestössä nojautuen ammatitaitoonsa, oli kykenevä ammattiryhmänä pitämään puoliaan kapitalismia vastaan ja kykeni siihen siksin, että kapitalismilla täällä olivat käytettävänä runsaat apulähteet, joten se voi maailman markkinoilla tulla hyvin juttuun korkeampia palkkojakin maksavana. Se tarvitsi vain rauhaa tuotannossaan. Me uskomme, että sikäli kuin kapitalistinen tuotantotapa hävittää ammatteja ja sikäli kuin tällaisen kapitalismin täytyy saalistamismahdollisuuksien tiuketessa kuristaa työväenluokkaa, katoavat myöskin entiset järjestysmuodot uusiin oloihin soveltumattomina. Amatillisien järjestymisen tilalle tulee teollisuussittain järjestyminen. Itsesuojeluväistö pakottaa ammatillaiset sielläkin, missä vielä säilyvät, pyrkimään teollisuussittain järjestymään.

Ammattityön tuloksena on näet ammattilaisten reserviarmeija. Ammattilypeys ja luotuneisuus myöskin häviävät ja tilalle vakiintuu enemmän tai vähemmän selvä luokkatietoisuus ja sen mukainen luokkatoiminta. Sikäli kuin tämä tapahtuu, katoa myöskin I. W. W:n välttämättömyys uutena taloudellisenä järjestönä. Sen aiotun paikan luokkakatsomuksen selventäjänä ottaa sosialistipuolue sikäli kun se kokoukseksiaan tulee suurteollisuusväestön puolueeksi. Nojautuen järjestöme edustajakokouksen päätökseen, me pidämme I. W. W. kilpailevana uniona siellä, missä se pyrkii alalle, jossa joku toinen unio on järjestämistyössä. Mutta tämä ei meitä suinkaan oikeuta alentamaan I. W. W. merkitystä sikäli kun se tekee valistustyötä, pyrkii ja pystyy järjestämään kokonaan järjestämättömiä aloja. Samoin edustajakokouksen päätökseen nojautuen me väitämme, että on pyrittävä yhdistämään kaikki työväen taloudelliset järjestöt yhtenäiseksi toimivaksi järjestöksi. Me haluamme ja katsomme velvollisuudeksemme arvostella kaikkia taloudellisia järjestöjä, kuten puolueemme päätös edellyttää. Samalla me katsomme itsellemme ja jokaiselle työväenluokkalaiselle ja heidän äänenkannattajalleen, sosialistisille sanomalehdille velvollisuudeksi, auttaa jokaista taistelussa olevaa työväenryhmää taistelun hetkenä, kuulukootpa ne sitten mihin taloudelliseen järjestöön tahansa, jolle tämän taistelun tarkoituksena ilmeisesti ole työväenluokan rivien hajoittaminen tai heikontaminen.

Puolueessamme ilmenee syndikalismia.

Väitämme, että puolueemme keskuudessa ilmenee syndikalismin virtauksia. Se esiintyy valtiollisen toiminnan väheksymisenä, sen hylkäämisinä, opissa taistelevasta vähemmistöstä ja sabotagenä. Me väitämme, että tämä oppi on ominaista ainoastaan pikkuporvareille ja heidän asemastaan tipahtaneille sekä ammattilaisille sikäli kuin heidän asemansa horjuu. Se on epätoivon joutuneiden henkilöiden individualistisen maailmankatsomuksen tulos ja semmoisenaan vahingollinen työväenluokalle. Me väitämme, että sikäli kuin suurteollisuusväestön keskuudessa tätä ilmenee, on se ainoastaan vastalause, sekä uusiin olosuhteisiin vielä mukautumatonta taloudellisten järjestöjen toimintaa, että myöskin vastalauseita puolueemme keskuudessa vallitsevalle revisionismille. Autta-

kaamme tämän opin suurteollisuudessamme työskentelevästi työväestöstä häviämistä, ja mikäli se on vielä mahdollista myöskin ammattilaisten keskuudesta, me käsitämme velvollisuudeksemme edistää industrialistien unionismia kaikin voimimme sekä taistella revisionistista politiikkaa vastaan ja tilalle saada puolueessamme toimintaa, joka nojautuu yksinomaan palkkakoyhälistölle ja eritoten suurteollisuudessa työskentelevälle köyhälistölle, koska se nyt jo on enemmistö palkkakoyhälistöstä, ja päivä päivältä tulee yhä suuremmaksi enemmistöksi. Tämän joukon maailmankatsomus on kaikissa suhteissa materialistinen ja vallankumouksellinen, joka ei tunne mitään suosiota porvariston maailmankatsomukselle ja niin ollen ei se voi itseään vahingoittamatta olla yhteistyöskentelyssä porvariston minkään osan kanssa. Tätä katsantokantaa edustamme ja väitämme, että ainoastaan tämän katsantokannan omaavalla käytännöllisessä toiminnassaan eikä vain paperilla, kuten nyt, sosialistipuolueella on ainoa mahdollisuus kasvaa siksi tekijäksi, joka kumoo kapitalistisen järjestelmän.”

Edellämainittu Ralvaajan kirjoitus, vaikka onkin kirjoitettu aikaisemmin, on värsin sopiva vastaukseksi edelliseen kirjoitukseen. Siinä tosin kosketellaan mutkain selkkoja kuin niitä, mitkä tulevat edelläolevassa kirjelmässä esille. Se ei estä asiain tilar valailemistä.

Sen sisältö on seuraava:

”Koska Amerikan suomalaisen sosialistiliikkeen järjestämyötu muodostuu palkkätään palkkatyöläisköyhälistöstä ja voi ainoastaan siltä muodostua, siltä suomalaisilla, värsinaiseen riistäjluokkaan kuuluvilla — eipä edes pikkuporvaristolaisilla, mitättömän vähälukuisuutensa vuoksi, voi koskaan olla minkäänlaista johtavaa tai hallitsevaa asemaa S. S. Järjestössä, niin jo tästäkin syystä pysyy kaukana se vaara, että porvarilliset etujilat käyttäisivät Amerikan suomalaisista sosialistiliikettä aseanaan. Puhumisen pikkuporvarillisen etujleamisen ja keinottelun vaikutuksesta palkkatyöläisköyhälistön vallankumouksellisen liikkeen heikentämisellä, on ellei lukuun ota vallan mitättömät poikkeustapauksia, aiheeton. Milloin porvarillinen keinottelu ilmaisee itsensä jonkun osaston kustannusta hyväkseen käyttäen, voidaan se ilman alituista ja jatkuvaa sotaa pikkuporvarillisuuden vaikutusta vastaan ja salvartelevala, olemattomien pikkuporvarillisten alinesten etsiskelyä, tukahduttaa. Niistä tai näistä ryhmistä, heldän luokkasegastaan johtuvaksi kuvitellun pikkuporvaripiirun seinälle maalaaminen nostattaa vaan hedelmätöntä väittelyä ja kylyvä epäsuopua Amerikan suomalaisen palkkatyöläisköyhälistön keskuuteen. Tässä suhteessa turhien syytösten tektijän tulee ottaa selkoa Amerikan suomalaisesta asutuksesta ja sen takaamasta vallankumouksellisesta perustasta Amerikan suomalaisessa sosialistiliikkeessä ja lopetettava riitaky-

symyksen aiheeton ja tarpeeton viireillä pitäminen.

Koska kysymys siltä minkälaisla periaatelta työläisunioitten pitäisi tunnustaa ja mihin taloudelliseen järjestöön suomalaisen työläisten olisi liitettävä, on yhdeltä puoleltaan siksi selvä, että suomalaisen sosialistiliikkeen keskuudessa ei ollenkaan ole olemassa erimielisyyttä teollisuusunionismia periaatteen tunnustamisesta, siltä kaikki tunnustavat sen ja toiselta puoleltaan kokemus keltämättömästi viittaa siihen, että olemassaolevlin. Amerikan unionistilaita liikettä väiltäsevin unioihin liittyminen vastaa parhaiten tarkoituksensa ja koska näiden unioitten, vielä suuresti vanhoillinen kanta alitulesti muuttu aikaamme vastaavammalle kannalle, pidetään ymmärrettyinä, että niihin on liitettävä ja ehdottomasti vaadittuna, että unionistien liikkeen uudistamisen käytännöllisillä puolla koskevat riidat syrjäytetään sosialistiosastojen päivänjärjestyksessä ja suoritetaan ne unioitten kokouksissa, käsitään, että ne kuuluvat niihin ja vaikuttavat parhaiten siellä.

Koska kokemus on jo kiltämättömän pätevästi todistanut, että kilpailevat uniolahkot korkeintaan pahentavat Amerikan työväenliikkeen tilaa, lopetetaan kannatus kilpalluua ylläpitämään pyrkiviltä uniolahkoltila. Kilpaileviksi uniolahkokiksi katsotaan kaikki ne uniot, jotka eivät kuulu Amerikan vallitsevaan unioitten liittoon tai jotka tähtäävät toimintansa tällä vastaan työväen järjestöni, eivätkä halua tähän liittyyä, vaikka olisivat siihen tilaisuudessa liittymään. S. S. Järjestön tuholta ei rahoja keräämällä tueta muuta paitsi laajoja teollisuuslakkoja. Teollisuuslakoksi katsotaan yhden tai useamman teollisuuskaupungin värsin teollisuusalan työläisten lakko sekä kaivanto- ja metsäseutujen työläisten laajemat lakot Lakkoavustuskäräyksen toimepanonasta kuitenkin lähemmin päätättä joko S. S. Järjestön toimepanovakomiten tai joku piirikomiteosta, ellei kansallisuolueen taholta ole lakkoapua keräämään kehoitettu. Järjestymättömiin työläisten lakkoavustelujen taloudelliseen tukemiseen osaa otettaessa on ennen sitä pantava toimeen sellainen lakkoavustuksen jakamuljärjestelmä, että tarkalleen tiedetään kerättyjen varojen mevävän lakkotalstelun tukemiseen. Minkään puhevapaustalstelun tukemiseen ei kerätä varoja ellei talstelua johda joku sosialistiosasto.

Koska S. S. Järjestöni keskuudessa nykyisin kulkee virtaus, jonka henkikohtalliset edustajat koettavat alluuecasi agiteerata siihen suuntaan, että valtiollisen vallan valtaamaisella ei sosialistipuolue voita sanottavaa hyötyä työväenluokalle ja että puolue, joka panee luottamuksensa tähän on paremmin ilmaus pikkuporvarillisuudesta kuin vastaus teollisuusköyhälistön vallankumoukselliseen vaatimukseen. Ja koska tämä agitatorilni paikotellen saa syndikalistia-anarkkistisen sävyn ja sisällön, rajoittamatta siihen, missä sosialistipuolueen kautta yksinomaan virkapaikkoihin — näiden virkapaikkojen itensä vuoksi — pyrkivät koettavat, vallankumoukselliselle tarkotukselle pettävillä keinolla ja voimilla vallata valta-asemia kunnissa ja valtioissa, joka, missä sitä ilmenee, kaippaa arvostelua ja oikalsua, on tarpeellista, että ne puoluejäsenet, jotka valtiollista toimintaamme arvostelevat, väiltävät sekoittamasta väitöksiään syndikalistisiin väitöksiin ja todistelutihin työväenluokan valtiollista toimintaa vastaan.

Selvästi ymmärretyksi pitää tulla se selkeä, että ne puoluejäseneet, jotka syndikalistis-anarkistisilla syillä vastustavat sosialistipuolueen vaihtollista liikettä ja pyrkimystä, ja sellaista kantaa edustavat jatkuvasti ja tietoisesti, on heille osoitettava, että heitä varten ei ole paikkaa sosialistipuolueessa.

Koska myöskin yhä selvemmin ja laajemmin tulee tunnetuksi, että S. S. Järjestön keskuudessa harjoitetaan klikipolitiikkaa, täytyy siitä kertakaikkiaan tehdä loppu ja kaikkien järjestöasiain käsittelyssä osastolista kaikkiin järjestöorganeihin ulottuen, seurata sääntöperäistä asian hoitoa. Minkään osaston tai järjestöorganin sääntöperusteista päätöstä ja toimenpidettä ei missään nimessä mikään toinen osasto tai järjestöorgani saa vastustaa muulla kuin sääntömääräisellä tavalla. Jos joku tai jotkut puoluejäseneet erotetaan puolueesta, ei mihinkään toisella osastolla tai järjestö-

organilla saa olla sellaista käsitystä, että he eivät välittele mitään tästä, vaan kohtelevat erotettuja niinkuin parasta luottamusta nauttivia puoluetovereita.

Koska Työväen-Opioston suhteen monista tunnetuista syistä on aiheutunut epäluottamusta sen kykyyn ja tapaan kehittää oppilaisaan selvää, vallankumouksellista luokkatietoisuutta ja sosialistipuolueen sekä Amerikan työväenliikkeen oikeata ymmärtämistä ja käsittelytuloa, on tarpeellista, että opistokysymyksen lainataan ensialuksi se huomio, että jollakin parhaiten tarkoitustaan vastaavalla tavalla toimitetaan opistoasioissa virallinen järjestötuokimus ja sen perusteella saatetaan kaikille selväksi ne puutteellisuudet, jotka tulevat esiin mm. opiston oppilaisa näkyville. Sitten voidaan panna toimeen tarpeellisia parannuksia ja palauttaa opiston periaatteellinen luotettavuus.

TAISTELUTANTEREELTA

Piirikokoukset. Itäpiirin ja keskipiirin kokoukset pidettiin viime kuun loppupäivinä. Nämä molemmat kokoukset muodostuivat tavallaan toinen toisensa vastakodiksi ja niissä kirrkaasti kuvastuivat järjestössämme vallitsevat ristiriidat. Keskipiirin kokous muodostui innostuneeksi niiden valloitusperiaatteitten tuliksi, joista puhutaan tämän numeron kiertokatsauksessa. Kokouksen päätöksistä oli ehkä käytännöllisin se, joka suosittelee järjestymistä Minnesotan rauta-alueella peruuttamaan siellä ennen tehdyt päätökset, jotka sitovat suomalaiset I. W. W.-liiton kannattamalleen. Päätös laadittiin kyllä sellaiseksi, että sen takaporttien kautta sama kysymys voi uudelleen tulla esille. Kuitenkin uskomme, että käytännölliset selkät ja todellisen järjestymisen tarve ohjaavat tämän kysymyksen oikealle tolalle ilman suurempia ristiriitoja.

Itäpiirin kokous kului nopeasti ja rauhallisesti ja monta järjestön rakennetta kehittäviä ja varmentavaa päätöstä tehtiin. Ne ovat tarpeeksi selosteet päivälehdissä, joten emme katso tarpeelliseksi niistä täällä erikoisesti mainita.

Länsipiirin kokous päätettiin käskettiin jättää pitämättä, mutta kuten on näkynyt, on siellä sen jälkeen tultu katumapäälle ja ajetaan uudelleen äänestyksellä päätökseksi kokouksen kutsumisen huhtikuun loppupuolelle. Nähtävästi päätös tuleekin tehdyksi ja kokous pidetään, joka kyllä ehdottomasti on tarpeen vaatimaa.

Ylimääräisen järjestökokouksen pitämisen on ollut jonkun verran puheen alaisena osastojen keskuudessa. Joku osasto lenee asettanut asian jo yleisäänestyksellekin. Sellaisen kokouksen pitäminen tulee maksamaan järjestölle hyvin paljon. Jos järjestöemme asema kiristyy kriittisemmäksi kuin se nyt on, niin tietenkään ei maksukysymys saa olla esteenä. Meistä kuitenkin näyttäisi, että rähäköttemme saatuaan kaiken sen esilletulemisen tilaisuuden, mikä sulkin on ollut mahdollinen, kriisi helpottaa ja me pääsemme rauhassa säännöllisiin oloihin. Ne ristiriidat pohjaltaan eivät ole niin suuria ja soveluttomia, että ne todellakin uhkasivat järjestöämme hajanuksella, jonka estämiseksi ylimääräistä kokousta on ehdotettu.

SÄKENIEN HUHTIKUUN NUMeroon tulee m. m. seuraavat kirjoitukset: Y. Sirola: Mitä Amerikan a. s. Järjestö nykyään tarvitsee; S. Alanne: Tuulen synty; N. R. af Ursin: Nykyajan maltavin voima. Kuvitettu kirjoitus kertoo New Yorkin maisten osuuskodista. "Keskiuokan rappahtuminen" nimisessä kirjoituksessa käsitellään päivänpöytä kysymyksiä. Tov. N. R. af Ursinin täyttäessä 60 vuotta t. k. 18 p:nä julkaistaan huhtikuun numerossa hänen kuvansa. Tämän lisäksi novelleja, runoja, kuvia ja katsauksia.